

WITTEBROODSWEKEN

IN VILLA GRAFKUIL

(Honeymoon at Graveside Manor)

Griezelklucht in twee bedrijven

door

PAT COOK

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WITTEBROODSWEKEN IN VILLA GRAFKUIL - HONEYMOON AT GRAVESIDE MANOR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PAT COOK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1993 By Pat Cook
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

OVER DE AUTEUR: Mijn eerste toneelstuk heette "Rest in Peace" en werd in 1976 uitgegeven door Dramatic Publishing. Terwijl ik allerlei baantjes aanhield - zoals pianospelen in een pizzatent, acteren in locale tv-spots, bedrijfsfilms en op het toneel, decors bouwen en piano's en orgels verkopen - bracht mijn vrouw Rose Ann me de geneugten van het gebruik van een computer bij. Dit werd, gekoppeld aan mijn besluit al mijn baantjes te laten vallen en me fulltime aan het schrijven te wijden, een keerpunt in mijn leven. Wat het schrijven betreft: er zijn honderd en elf toneelstukken van mij gepubliceerd door zeven verschillende uitgeverijen. Sommige daarvan zijn vertaald in het Duits en het Nederlands. Ik sluit me helemaal aan bij het gezegde: "Hoe harder ik werk, hoe meer geluk ik heb." Ik ben er vast van overtuigd dat iedereen een verhaal te vertellen heeft, of een droom na te jagen. En geloof me, als ik dat kan, kan iedereen het.

Pat Cook

**Honeymoon at Graveside Manor by
PAT COOK**

PERSONAGES :

MYRON THORNCRAFT - achter in de dertig

DE VROUW - een spook, halverwege de dertig

TYLER THORNCRAFT - een jonge schrijver

MARIAN THORNCRAFT - Tylers jonge bruid

SOPHIE - een werkster

MADGE PERKINS - redactrice bij uitgeverij, achter in de dertig

DURWARD - een tweedejaars student

JUDY een tweedejaars studente

SUZANNE - rechterhand van Judy

AGENT BLAIR – een politieagent(e)

TIJD:

Het heden, Halloween avond

PLAATS:

Villa Grafkuil, ooit een mortuarium.

EERSTE BEDRIJF

DECOR: *de nogal stoffige woonkamer van wat eens een statig huis was.*

ALS HET DOEK OPGAAT *is alles rustig in de kamer. Buiten giert de wind en dwarrelen de bladeren, een perfect decor voor de enige avond in het jaar dat zoiets passend is - Halloween. De voordeur gaat piepend open en MYRON komt op. Hij sluit de deur tegen de wind en draait zich om om de kamer te overzien. Hij legt zijn diplomatenkoffertje op een tafeltje bij de sofa en loopt in gedachten verzonken wat rond.*

MYRON: Heremijntijd, heremijntijd, heremijntijd. Kijk die kamer eens. Ah, nog dezelfde oude open haard. *(hij loopt er heen en wrijft over de schoorsteenmantel)* Geen steek veranderd. *(hij loopt naar het midden)* Dat oude bureau is nog steeds... en die zware trap. Och, och. Precies zo als ik het me herinner. Ach, die herinneringen. Nou ja... *(hij zucht diep en gaat af door de voordeur. Na een korte pauze komt hij weer op met een klein kistje waarop "TNT" staat)* Dit moet dat oude kippenhok toch finaal de lucht in blazen. Eens kijken. *(hij kijkt rond)* Als ik dynamiet was, waar zou ik dan willen staan? Ah! *(hij loopt naar de voorkant van de trap en opent de trapkast. Nadat hij het kistje in de kast gezet heeft, doorzoekt hij de zakken van zijn overjas)* Timer, Timer, mijn Koninkrijk voor een Timer. O! *(hij begint zijn spullen uit zijn zakken te halen, en benoemt ze als hij ze op de eettafel legt)* Sleutels... zakdoek... portefeuille... nagelknipper... buskaartje... kleefpasta... *(zijn zakken zijn leeg)* Ach, dat is nu weer net iets voor mij. Neem de explosieven mee en vergeet de timer. *(hij wordt plotseling iemand anders)* Ik zei je toch de timer mee te nemen. *(weer zichzelf)* Ik hoorde je wel, ik ben het gewoon vergeten, dat is alles. *(iemand anders)* Wat ga je nu doen? *(zichzelf)* Dat weet ik niet. Heb jij een voorstel? *(iemand anders)* Je luistert toch nooit naar mij. *(zichzelf)* O, hou je kop! *(iemand anders)* Zie je wel? *(zichzelf)* O, sufferd! *(hij slaat zichzelf voor het hoofd en wordt weer iemand anders)* Au! *(zichzelf)* Ik zei toch dat je je kop moest houden? Stel dat iemand ons hoort. *(hij loopt naar zijn diplomatenkoffertje)* Het zit vast in mijn koffertje. *(hij probeert het te openen)* Hoe is die combinatie ook al weer? *(iemand anders)* Het is de geboortedatum van de dokter, weet je nog? *(zichzelf)* O, ja. *(hij draait aan het cijferslot en opent het koffertje. Daar haalt hij een grote wekker uit, die bevestigd is aan een metalen mechaniekje)*

Hier is het. *(hij sluit het koffertje en loopt terug naar de kast)* Nu moet ik het er aan vastmaken... *(hij zet het op de springstof in de kast en is bezig het er aan vast te maken)* Nu moet ik het instellen. Ik zal mezelf maar ruim de tijd geven. *(iemand anders)* O, goed idee. *(zichzelf)* Dank je. Ik denk zo... anderhalf uur. *(hij stelt het in en we horen dat het begint te tikken)* Zie zo! *(hij sluit de kast en het tikken wordt onhoorbaar)* Nou, de tijd is gekomen, zei de Walrus... *(hij begint de kamer door te lopen naar de voordeur. Zijn linkerhand trekt aan zijn revers wat hem doet stoppen. Hij wordt weer iemand anders)* Vergeet je niet iets? *(zichzelf)* Huh? *(hij draait zich om)* O ja! *(vlug rent hij naar de eettafel en stopt zijn spullen terug in de zakken van zijn regenjas)* Nou, vaarwel, Villa Grafkuil. Dat je maar in vrede moge rusten. Hemelhoog. *(hij gaat af door de voordeur, die hij zachtjes achter zich sluit).*

Het is even pauze. Dan komt er een spook - een VROUW - van de trap af "zweven", ze overziet de kamer.)

VROUW: *(onheilspellend monotoon)* Cyrus? Ben jij dat, Cyrus? Er is hier niemand. Jammer. Altijd jammer. Je zou toch denken dat ze de doden met rust zouden laten. Vooral vanavond. Van-aaaavond. Van-aaaa-vond! O, dat was lekker. *(ze "zweeft" terug naar boven)*

(Weer even pauze. Dan vliegt de voordeur open en TYLER draagt MARIAN de drempel over de woonkamer in. MARIAN heeft haar ogen dicht.)

TYLER: Nou, daar zijn we dan, lieverd. Ons wittebroodshutje! *(hij zet haar op de grond)*

MARIAN: *(opent haar ogen)* O, Tyler, het is... *(ze kijkt om zich heen en lacht)* Oké, Tyler. Til me maar weer op en laten we er vandoor gaan.

TYLER: Nee, dit is het echt. Gezellig, hè?

MARIAN: Gezellig? Blijkbaar heeft dat woord een obscure bijbetekenis waarvan ik me nog niet bewust was. Laat me die brochure nog eens zien. Ik wil er mijn geld om verwedden dat de woorden "bloed stollend" er nooit in stonden.

TYLER: Dat is maar één woord.

MARIAN: Zou je nog één woord willen horen?

TYLER: Nee!

MARIAN: Dat woord had ik niet in mijn gedachten.

TYLER: *(zedig)* Zo? *(hij knuffelt met haar)* Wat was jouw ene woord

dan? *(er wordt aan de deur geklopt)*

MARIAN: Openen!

TYLER: Ach, Marian, het zal er veel beter uitzien als het eenmaal is schoongemaakt. *(hij loopt naar de deur)* Het is niet te geloven dat dat nog niet gedaan is. Iemand had hier vanmorgen moeten zijn en... *(terwijl hij naar de deur loopt hoort hij iemand een sleutel in het slot steken)* Wacht. Iemand probeert met een sleutel binnen te komen. *(het geluid van een sleutel in het slot steken houdt op. TYLER opent de deur)*

(SOPHIE komt op, rammelend met een grote sleutelbos. Ze denkt maar aan één ding en probeert een andere sleutel in het slot.)

SOPHIE: Eentje zal het toch moeten doen.

TYLER: Hallo.

SOPHIE: *(snauwt)* Je moet niet met vreemden praten.

TYLER: Dat doet u toch.

SOPHIE: Verbeter geen mensen die ouder zijn dan jij. *(ze probeert weer een andere sleutel. TYLER gebaart naar MARIAN, wijst naar de vrouw en staat dan een poosje naar haar te kijken, bijna met leedvermaak)*

TYLER: Wat doet u?

SOPHIE: Goed, dankjewel.

TYLER: Dat vroeg ik niet.

SOPHIE: Dat antwoordde ik niet. Maar je had me daar bijna te pakken, hè? *(ze probeert een andere sleutel)*

TYLER: Ik ben net getrouwd.

SOPHIE: En dan sta je hier tegen mij te praten? Bofst jouw vrouw even. En dan vraagt hij mij wat *ik* aan het doen ben.

TYLER: U probeert de deur te openen.

SOPHIE: Ik probeer het slot te openen. De deur is al open, slome. *(ze probeert een andere sleutel)*

TYLER: Waarom probeert u het slot te openen?

SOPHIE: Omdat ik als ik hier weg ga de deur op slot moet doen. Ga ik te snel voor je?

TYLER: O, dan bent u zeker de werkster.

SOPHIE: Nou en?

TYLER: *(wijst naar MARIAN)* Dit is mijn vrouw.

SOPHIE: Zij ziet er uit of ze haar werk al gedaan heeft.

MARIAN: Hallo.

SOPHIE: Niet tegen vreemden praten.

TYLER: Ik heb u net voorgesteld.

SOPHIE: Ja? Hoe heet ik dan?

TYLER: (*sarcastisch*) Weet u dat niet?

SOPHIE: Hé, da's een goeie. (*ze geeft de sleutels aan TYLER*) Maak jezelf nuttig, ja, Goofy? (*heel langzaam schuifelt ze naar MARIAN toe*)

TYLER: Tyler. O... (*hij neemt de sleutels aan en probeert ze een voor een in het slot*)

SOPHIE: (*tegen MARIAN*) Ik ben Sophie. Ik ben de werkster. Je mag Sophie zeggen.

TYLER: Mijn naam is Marian. U mag zeggen waar ik een taxi kan krijgen.

SOPHIE: O, je hebt het huis bekeken. Nou, wacht tot ik het schoongemaakt heb.

MARIAN: Ziet het er dan beter uit?

SOPHIE: Dat weet ik niet. Ik zei wacht tot ik het schoongemaakt heb. Die jongelui! Altijd haast.

MARIAN: U had het moeten schoonmaken? En u bent nu pas gekomen?

TYLER: Misschien is ze komen lopen.

SOPHIE: Dat hoorde ik. Mijn gehoor is twintig-twintig. Dat heeft mijn dokter gezegd.

MARIAN: Twintig-twintig.

SOPHIE: Het is een ogendokter. Maar hij heeft gelijk, weet je. Ik zal het bewijzen. Pak eens een twintigje. (*MARIAN haalt een biljet van twintig uit haar tasje. SOPHIE staat stil om te luisteren, haar hand achter het oor*) Ja, dat is een twintigje. (*ze grist het weg en stopt het in haar zak*)

TYLER: Bent u hier nu pas aangekomen?

SOPHIE: Nu pas? Er was afgesproken dat ik hier, klaar om te werken, om acht uur zou zijn.

TYLER: Dat was acht uur vanmorgen.

SOPHIE: Hoe laat is het nu?

TYLER: (*kijkt op zijn horloge*) Acht uur.

SOPHIE: Hou dan op met dat gejammer.

TYLER: Het is acht uur 's avonds.

SOPHIE: O ja? Doe! (*ze begint wat sneller te schuifelen richting de deur*)

MARIAN: Wacht even. Ga je weg?

SOPHIE: Gesnopen, meissie. Ik moet Jake te pakken zien te krijgen voor hij de truck start.

TYLER: Is Jake je man?

SOPHIE: (*sarcastisch*) Nee, mijn chauffeur. Ik loop alleen tijdens het

jachtseizoen in deze kleren. Heb je de juiste sleutel gevonden? Ik wil hier liever niet na het donker zijn.

TYLER: Maar je hebt nog niets gedaan.

SOPHIE: Ik heb twintig dollar verdiend.

MARIAN: *(loopt naar SOPHIE)* Wacht eens even. Waarom wil u hier na het donker niet zijn?

SOPHIE: Waarom?

MARIAN: Ik vroeg 't het eerst.

SOPHIE: Ik zal je zeggen waarom. Het spookt hier, daarom.

MARIAN: Spookt?

SOPHIE: Begrijp je het woord "spookt" niet?

MARIAN: O, zeker. Ik denk dat het "gezellig" betekent. *(ze kijkt boos naar TYLER)*

SOPHIE: Als jij dat zegt. Maar dit huis bezorgt me de koude rillingen. Ik nam dit klusje alleen maar aan zodat ik mijn kat kon laten repareren.

TYLER: Waarom?

SOPHIE: *(snauwt)* Omdat hij kapot is, krullenbol! Heb je de juiste sleutel al gevonden?

MARIAN: Wacht even, spookt het hier?

SOPHIE: Dat heb je ook gehoord?

TYLER: *(tegen MARIAN)* Schat, dat is niet echt zo. *(MARIAN loopt van hem weg)*

SOPHIE: Je weet hoe je een huis moet verkopen, hè?

MARIAN: Je wist het. En je bracht me hierheen? Voor onze wittebroodsweken?

TYLER: O, dat wordt van alle oude huizen zoals dit gezegd. Een deur piept, een vloerplank kraakt en meteen spookt het. *(achter het toneel gilt een vrouw. MARIAN vliegt in TYLERs armen)*

SOPHIE: Natuurlijk helpt gillen ook.

TYLER: Hoorde je dat?

SOPHIE: Jazeker, ik heb een gehoor van twintig-twintig. Laat eens een twintigje zien.

MARIAN: Niet doen. Dat is een truc.

TYLER: Dat kwam van buiten. Er is vast een redelijke verklaring voor.

SOPHIE: Ja, iemand zag een spook.

MARIAN: Tja, dat is een verklaring, maar ik zou het niet redelijk willen noemen. *(TYLER maakt zich los van MARIAN)*

TYLER: Ga nu maar rustig zitten. Wacht hier dan zal ik even gaan kijken.

MARIAN: Je maakt een grapje.

TYLER: Er gebeurt je niets.

SOPHIE: Hij liegt.

MARIAN: Dat weet ik.

TYLER: Hoe kun je zien dat ik lieg?

MARIAN: Omdat je tegen me praat. *(tegen SOPHIE)* Viel het u op dat hij het niet ontkende?

SOPHIE: Ja, dat had ik door. *(tegen TYLER)* Een politicus zeker?

TYLER: Ik ben even buiten. *(hij gaat af door de voordeur)*

MARIAN: Hij wekt niet bepaald vertrouwen op.

SOPHIE: Nee, ik zou hem ook geen deuren laten ontsluiten, als ik jou was. Zijn jullie pas getrouwd?

MARIAN: Inderdaad. Vanmiddag.

SOPHIE: Zijn jullie vandaag getrouwd? Op Halloween?

MARIAN: Nou ja, we dachten dat het weer eens een ander soort bruiloft zou zijn. Zie je, mijn man is schrijver.

SOPHIE: *(ontsteld)* Schrijver? *(ze haalt het twintigje tevoorschijn en geeft het terug aan MARIAN)* Hier. *(vol sympathie)* Dat wist ik niet.

MARIAN: Bedoel je, laten we het zo eens stellen, dat het problemen zal geven hier nu te overnachten?

SOPHIE: Je maakt een grapje! *(ze leunt naar voren)* Vraag het me nog eens.

MARIAN: Bedoel je, laten we het zo eens stellen, dat het problemen zal geven hier nu te overnachten?

SOPHIE: Je maakt een grapje! *Niemand* overnacht hier. Steeds wanneer iemand zegt dat hij niet van plan is *ergens* heen te willen, is *dit* het ergens waar ze over praten. Mensen staan uren in de rij alleen maar om hier niet heen te hoeven.

MARIAN: Echt waar?

SOPHIE: Degenen die het kennen.

MARIAN: Hoe zit het met degenen die het niet kennen?

SOPHIE: *(logisch)* Als ze het niet kennen, komen ze niet. *(in zichzelf)* Stadslui, niet te geloven...

MARIAN: Maar Tyler zegt dat het een deel van hun familiebezit is.

SOPHIE: *(onthutst)* Zijn familie bezit Villa Grafkuil?

MARIAN: Villa Grafkuil?

SOPHIE: Zo heet dit huis.

MARIAN: Waarom noemen ze dat zo? *(SOPHIE schuift MARIAN naar het raam)*

SOPHIE: Tja, het is een villa, nietwaar?

MARIAN: Dat is waar.

SOPHIE: *(trekt een gordijn open)* En wat zie je daar?

MARIAN: *(angstig)* Graven!

SOPHIE: Goed gezien. Vandaar de naam Villa Grafkuil. Je kunt het

moeilijk Huize Pas Overleden noemen.
MARIAN: Ik vermoord hem.
SOPHIE: Daar is het hier de juiste plaats voor. Heb je al die grafstenen niet gezien toen je aan kwam rijden?
MARIAN: *(loopt naar de sofa)* Ik had mijn ogen dicht.
SOPHIE: *(schudt haar hoofd)* En je hebt het toch gevonden.
MARIAN: Mijn man reed.
SOPHIE: Neem de volgende keer de bus. *(ze begint wat stoflakens weg te halen)*
MARIAN: Rijdt hier een bus?
SOPHIE: Nee. Stadslui. Luister, mop, er gebeurt je niks zolang de zon nog niet onder is.
MARIAN: De zon is al onder gegaan.
SOPHIE: Ik vond het al zo vreselijk donker voor acht uur 's morgens.

(TYLER komt op en draagt MADGE binnen.)

MARIAN: Tyler!
SOPHIE: Kijk, hij heeft weer een ander getrouwd.
TYLER: Lieverd, help me eens haar op de sofa te leggen. *(MARIAN helpt TYLER MADGE op de sofa te leggen. MADGE komt bij)*
SOPHIE: Ze hebben een woord voor gozers zoals jij.
TYLER: Wat dan?
SOPHIE: Schrijvers.
MARIAN: Wat is er gebeurd?
TYLER: Dat weet ik niet. Ze kwam van het kerkhof.
SOPHIE: Dat wou ik nu net horen! *(tegen MARIAN)* Heb je een hamer en een houten staak voor me?
TYLER: Natuurlijk niet.
SOPHIE: *(tegen TYLER)* Misschien knoflook?
TYLER: Dat helpt niet.
SOPHIE: Nee, ik heb honger.
MARIAN: Dit is Madge Perkins, Tylers uitgever.
SOPHIE: Zolang ze maar geen Thorncraft heet.
TYLER: Ik heet Thorncraft. *(SOPHIE stapt achteruit, plotseling bang)*
SOPHIE: Nee! Dan komt het uit! De legende, het is...
MADGE: O, ik... Tyler! Hier ben je! *(ze gaat zitten)*
TYLER: Rustig aan.
MADGE: Heb je het gezien? Het was afschuwelijk!
TYLER: Kalm nu maar, Madge, ik sta hier vlak bij.
MARIAN: *(nadrukkelijk)* Ik sta hier ook vlak bij.
TYLER: Wat heb je gezien?

MADGE: Ik weet het niet, ik... Het leek wel ergens van het kerkhof te komen. Het was enorm en zo te zien helemaal bedekt met mos! Een man of zoiets. Het was... het was...

SOPHIE: *(onheilspellend)* Cyrus Thorncraft.

MARIAN: Wie?

SOPHIE: Weet je zeker dat je dit wilt horen?

TYLER: Nou, ik denk niet...

MARIAN: Hou je kop, jij! *(tegen SOPHIE)* Ga verder.

SOPHIE: Cyrus Thorncraft. Voor zover ik weet gebeurde dit meer dan honderd jaar geleden, vlak nadat dit huis gebouwd was. De eigenaar, de man die het liet bouwen, was een grote... *(ze stopt en kijkt om zich heen)* Zo werkt het niet. *(tegen TYLER)* Jij. Ga eens van *(ze imiteert spookachtige muziek)* "Oe-oe-oe..." *(TYLER gehoorzaamt en gaat door met het spookachtige geluid terwijl SOPHIE haar verhaal vertelt)* Cyrus Thorncraft, de eigenaar, de man die dit huis liet bouwen, was een grote bruto van een man. Wreed. Ongevoelig. Je weet wel, een man. Hij wilde een huis naast dat oude kerkhof. Niemand vroeg waarom, hij had geld zat. Alleen hij en zijn vrouw woonden hier. Zij heette Lydia. Toen, op een Halloween avond, dat zeggen ze, werd die ouwe Cyrus knettergek... en vermoordde Lydia! Met een bijl! Toen hakte hij op zichzelf in met de bijl en ging ook het hoekje om!

TYLER: *(stopt met "oe-oe zingen)* Hoe kon hij zichzelf nu doden met een bijl?

SOPHIE: Omdat hij geen hooivork kon vinden. Wil je dit nu horen of niet?

MADGE: Mogen we stemmen?

SOPHIE: *(tegen TYLER)* "Oe-oe-oe."

TYLER: *(begint weer)* Oe-oe-oe..."

SOPHIE: En ze zeggen dat vanaf die dag, zijn geest steeds met Halloween, van de schemering tot het ochtendgloren, hier zoekend rondwaalt... op zoek naar de vrouw die hij vermoordde. Sommigen zeggen dat Lydia's geest hier ook is, wachtend op hem. Want zie je, zij kan dit huis nooit verlaten.

TYLER: *(houdt op met de "oe's")* Waarom wacht ze op hem?

SOPHIE: Dat weet niemand. Maar *(ze leunt voorover naar TYLER)* er zijn mensen die zeggen dat ze ouwe Cyrus wil vermoorden... en elke andere Thorncraft die een voet in dit huis zet.

MARIAN: Geldt dat ook voor aangetrouwde familie?

MADGE: Of bezoekers?

SOPHIE: En alleen als ze zich heeft gewroken, als ze heeft goedgeemaakt wat haar is aangedaan, kan ze in vrede rusten. Moet

ik nu de bedden opmaken?

MARIAN: Weet je, ik zag een leuk klein motelletje hier vlakbij...

TYLER: We blijven hier vannacht, oké, baas?

MADGE: Laten we niet als een kat om de hete brij heen draaien. (*ze staat op en loopt naar het raam*) Ik zag daarginds iets. Of iemand.

TYLER: (*loopt naar MADGE*) O, je verbeelding gaat met je aan de loop.

MADGE: Zolang ik maar mee kan lopen.

TYLER: Er kunnen wel honderd verklaringen zijn voor wat je zag.

MADGE: Ja? Zoals?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto